

## HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

### MỞ CUỘC ĐIỀU TRA CHÂN SÁU NGÓN

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài. Đột nhiên chàng phát giác mình không nên tìm đến con tiểu yêu tinh này, cũng không nên trò chuyện với thi.

Nhưng chàng lại lập tức cảm thấy mình nghĩ vậy là sai.

Lục Tiểu Phụng tiếp tục cầm xẻng xúc đất đổ lên. Đột nhiên dưới đất lộ ra một tà áo màu hồng hầy còn mới nguyên.

Tuyết Nhi nhảy bổ lên la:

-Công tử coi đó. Ta đã nói là không sai mà. Dưới này quả đã chôn người.

Bây giờ thi không cần thúc giục, Lục Tiểu Phụng hăm hở đào sâu xuống.

Chàng buồng cuốc, tay cầm xẻng xúc đất. Chàng xúc mấy cái, thi thể chôn dưới đất từ từ lộ ra vẫn còn y nguyên chưa hủ nát.

Tuyết Nhi lại lấy cây đèn lồng đã treo trên miệng giếng từ trước.

Ngọn đèn lồng soi vào mặt xác chết.

Tuyết Nhi đột nhiên bật tiếng la hoảng. Chiếc đèn lồng trong tay thi cầm không chắc suýt nữa rơi xuống tay Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cũng sống sót đến thộn mặt ra.

Nỗi kinh nghi của chàng lúc này tưởng chừng trước nay chưa từng gặp lần nào hoảng hốt như vậy.

Xác chết không phải là Thương Quan Phi Yến mà hiển nhiên là Thượng Quan Đan Phụng.

Ngọn đèn lồng không ngớt đưa đi lại vì tay Tuyết Nhi run bần bật không dừng lại được.

Mặt xác chết chẳng những chưa hủ nát chút nào mà còn linh động như người sống. Cặp mắt loại trô trở tựa hồ trợn lên nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vốn không phải là người nhỏ mật, nhưng chàng nghĩ tới trước đây chưa lâu còn nói chuyện với Thượng Quan Đan Phụng mà câu cười tiếng nói của nàng còn rất ngon ngọt, rất quyến rũ. Chàng cũng run bần bật không cầm vững cái xẻng trong tay.

Cái xẻng rơi xuống đúng vào người xác chết.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng tựa hồ đụng vào kim thiết.

Lục Tiểu Phụng không nhin được thò tay xuống sờ mới phát giác thi thể vừa lạnh buốt vừa cứng đờ chẳng khác gì đồng, sắt.

Bàn tay chàng cũng lạnh ngắt, chàng không nhin được thở dài sườn sượt nói:

-Quả nhiên nàng bị độc tử rồi.

Tuyệt Nhi hỏi:

-Ai ... ai đã hạ độc giết y ?

Lục Tiểu Phụng không trả lời, vì chàng không tìm ra được đáp án.

Tuyệt Nhi nói:

-Người bị trúng độc mà chết, thi thể rất mau hủ nát. Xem chừng y mới bị hạ độc chưa lâu.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nàng chết khá lâu rồi.

Tuyệt Nhi hỏi:

-Sao công tử biết thế ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

Vì chất độc trong người nàng đã phát tán thấm vào đất.

Chính Tuyệt Nhi đã nói câu này mà thị nói rất đúng.

Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp:

-Vả lại coi chỗ đất này cũng nhận thấy ít ra đã đào lên một hai tháng.

Tuyệt Nhi hỏi:

-Phải chăng công tử có ý nói y bị chết ít ra là một vài tháng ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Tuyệt Nhi lại hỏi:

-Nhưng sao thi thể lạo chưa hủ nát ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì nàng trúng độc, mà là chất độc rất kỳ quái. Có thứ dược vật giữ được thi hài mấy trăm năm không hủ nát. Huống chi, chỗ đất này chẳng những khô khan mà sâu kiển lại tuyệt tích. Bất luận thi thể ai chôn vùi xuống đây cũng không hủ nát mau lẹ.

Tiếng chàng nói đều đều mà chậm chạp, vì miệng nói, nhưng trong lòng mãi nghĩ chuyện khác.

Lục Tiểu Phụng thật còn lăm chuyện.

Tuyệt Nhi trầm ngâm miệng lăm bầm:

-Trước đây một hai tháng thì khi đó thư thư ta chưa tìm đến Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu.

Tuyết Nhi lại nói:

-Thư thư ta đưa Hoa Mãn Lâu về đây rồi ta mới theo y đi kiếm công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế !

Tuyết Nhi hỏi:

-Nếu y chết trước đây một hai tháng thì sao còn đi kiếm công tử được ? Mặt khác sao công tử còn thấy mặt y ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ gặp Thượng Quan Đan Phụng mà không phải là Thượng Quan Đan Phụng chân chính.

Tuyết Nhi hỏi:

-Vậy công tử gặp ai ?

Lục Tiểu Phụng không đáp, hỏi lại:

-Từ hai tháng nay cô có gặp thư thư xuất hiện cùng một lúc với nàng lần nào không?

Tuyết Nhi trầm ngâm một lát rồi lắc đầu đáp:

-Dường như không có.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Trong vòng hai tháng nay cô có nhận thấy thái độ của y khác lạ chút gì không ?

Tuyết Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đáp:

-Thái độ y dường như có khác. Trước kia y gặp ta nói nói cười cười, nhưng gần đây tức hồ y chỉ muốn trốn lánh ta.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Bởi vì y không phải là Thượng Quan Đan Phụng chân chính, nên y sợ cô khám phá ra.

Tuyết Nhi chau mày hỏi:

-Y không phải Thượng Quan Đan Phụng thì là ai ? Sao y hóa trang giống đến thế được ? Chẳng lẽ ...

Đột nhiên thị nhảy bổ lên lớn tiếng hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ công tử cho là thư thư ta đã hóa trang làm Thượng Quan Đan Phụng ?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Chàng ngậm miệng có khi là đã mặc nhiên thừa nhận.

Tuyết Nhi trừng mắt lên nhìn chàng hỏi tiếp:

-Chẳng lẽ công tử xác định Thượng Quan Đan Phụng không sát hại thư thư ta, mà ngược lại, chính thư thư ta đã gia hại y hay sao ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tại hạ chỉ biết rằng hiện giờ y đích thị chết rồi.

Tuyệt Nhi hỏi gọn:

-Vì lẽ gì thư thư ta lại hạ sát Thượng Quan Đan Phụng ? Công tử có thể nói rõ lý do này được chăng ?

Lục Tiểu Phụng yên lặng không đáp. Chẳng hiểu chàng không nói ra được hay chàng không muốn nói ?

Đột nhiên chàng cúi xuống nhìn cái giày ở chân xác chết.

Tuyệt Nhi la thất thanh:

-Công tử muốn làm chi vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ muốn coi chân y xem sao !

Tuyệt Nhi lại la lên :

-Công tử điên rồi. Đúng là con người điên khùng không hơn không kém.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp:

-Tại hạ cũng tự biết cử động này quả có chút điên khùng, nhưng chẳng thể không coi được.

Chàng đã trút giày xác chết ra. Đôi bàn chân xinh xắn nhỏ bé hiển nhiên đều mọc sáu ngón thực.

Tuyệt Nhi bỗng bình tĩnh trở lại. Hồi lâu thì mới buồn rầu nói:

-Đây đúng là biểu thư ta thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô nương cũng biết bàn chân lệnh biểu thư mọc sáu ngón ư ?

Tuyệt Nhi chậm chạp đáp lại bằng một tiếng “ừ”.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Sao cô nương biết thế ?

Tuyệt Nhi ngập ngừng đáp:

-Vì y ... không chịu để cho bất cứ ai coi thấy bàn chân y. Cả những khi chúng ta trút giày đến bờ sông giếng nước, một mình y không chịu trút giày.

Người thiếu nữ nào mà chẳng thích xinh đẹp ? Bàn chân mọc sáu ngón chẳng phải là một điều đặc biệt đáng khoa trương.

Tuyệt Nhi nói tiếp:

-Y càng không muốn cho người ta coi đến, thì tính tò mò càng thúc đẩy ta coi cho bằng được. Thế rồi một hôm ta thừa cơ y đang tắm đột nhiên sấn vào.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười . Chàng cười gượng vì con tiểu yêu tinh này có thể làm được bất cứ việc gì.

Tuyết Nhi lại nói:

-Lúc y vừa thấy ta tức giận vô cùng, nhưng sau y lại năn nỉ yêu cầu ta đừng tố cáo vụ này với người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Cô nương ứng chịu chứ ?

Tuyết Nhi gật đầu đáp:

-Từ ngày ấy ta không cáo tố với một ai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Còn lệnh thư thư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Thư thư ta không biết, ta cũng không cho y hay.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, đột nhiên chàng hỏi:

-Cô nương có biết lệnh thúc thúc chặt chân hồi nào không ?

Tuyết Nhi lộ vẻ kinh hãi hỏi lại:

-Chân lão nhân gia bị chặt rồi ư ? Ta làm sao mà biết được ?

Lục Tiểu Phụng gạn hỏi:

-Cô nương không biết thật ư ?

Tuyết Nhi đáp:

-Trưa hôm qua ta còn thấy lão nhân gia đi đi lại lại trong khu vực mà thư thư ta nuôi chim bồ câu. Đường như lão nhân gia cho chim ăn giùm.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên sáng mắt lên.

Tuyết Nhi hỏi:

-Trong vòng hai tháng nay nếu quả có người mạo xưng biểu thư ta thì tại sao cả thúc thúc ta cũng không nhận ra được ?

Thị muốn hỏi lại Lục Tiểu Phụng, nhưng lúc này chàng đột nhiên mất biến không thấy đâu nữa.

Cảnh sắc ban đêm thê lương mà thanh tĩnh. Ánh đèn ảm đạm soi vào mặt xác chết lạnh như băng. Cặp mắt sâu hoắm tựa hồ đang trợn lên nhìn Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi không nhìn được người run bần bật.

Đột nhiên trong bóng tối có âm thanh lạnh lùng cất lên :

-Người không nên đa sự như thế.

Cô nghe thanh âm này bất giác cảm thấy trái tim tựa hồ chìm hẳn xuống.

Dãy hành lang âm u ảm đạm cửa đã đóng rồi.

Lục Tiểu Phụng gõ cửa không thấy phản ứng, liền đập mạnh hơn cũng chẳng thấy ai thưa.

Lục Tiểu Phụng biến đổi sắc mặt vận nội lực đập mạnh một cái. Cánh cửa gỗ dày ba tấc bị bể thành từng mảnh.

Cây đèn đặt trên bàn đã tắt lên. Ghế ngồi lại bỏ trống. Đại Kim Bằng Vương bình thời vẫn ngồi trên ghế gỗ này mà bây giờ không thấy lão đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng vẫn chẳng lộ vẻ gì kinh ngạc, dường như biến cố này đã nằm trong sự tiên liệu của chàng.

Cái đệm thêu rồng vàng rớt xuống đất. Chàng cúi xuống toan lượm lên thì đột nhiên ngó thấy một bàn tay.

Bàn tay khô nứt như que củi từ phía sau ghế đưa ra. Năm ngón tay khoằm khoằm phẳng phất như muốn chụp cái gì nhưng chẳng chụp được gì hết.

Lục Tiểu Phụng đi vào thêm. Chàng ngó thấy Đại Kim Bằng Vương rồi.

Thi thể lão già nay chưa hoàn toàn lạnh ngắt cứng đờ nhưng hô hấp đã dừng lại. Cặp mắt đầy vẻ hoang mang phần nộ không bút nào tả xiết. Hiển nhiên trước khi lâm tử lão chẳng thể ngờ được là con người đó lại hạ thủ giết lão.

Một cánh tay lão mang vết đao thương rất sâu dường như có người chém vào nhưng không chém đứt.

Bàn tay lão nắm lại, gân xanh còn nổi lên. Hiển nhiên lão chết thì thôi chứ không chịu buông vật gì trong tay đang nắm giữ.

Lục Tiểu Phụng cúi xuống nhìn mới phát giác tay lão đang nắm chặt một chiếc giày thêu màu hồng tươi.

Chiếc giày này giống như loại giày của tân nương tử, nhưng trên mũi đã không thêu uyên ương mà cũng chẳng thêu con cú mèo. Họ thêu con chim én mà chính là con én đang bay (Phi Yến).

Lão giữ chặt đến nỗi chiếc giày diêm dúa biến thành méo mó, chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Nhưng mặt lão không lộ vẻ gì. Đem bộ mặt thản nhiên so với cặp mắt đầy sợ sệt phần nộ, lời trò trố thật không giống nhau.

Lục Tiểu Phụng chẳng cần sờ vào cũng đủ biết cái mặt này đồ chất dịch dung rất tinh xảo.

Lão già này hiển nhiên không phải Đại Kim Bằng Vương chân chính. Dĩ nhiên Đại Kim Bằng Vương đã đồng thời bị chết với con gái rồi.

Lục Tiểu Phụng nhìn cặp mắt lão lại ngó xuống hai chân bị chặt đứt. Chàng không nhìn được buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Tại hạ tuy đã làm việc ngu xuẩn nhưng hành động của lão này lại càng ngu xuẩn hơn ...

Chàng chưa nói dứt câu thì đột nhiên nghe luồng kiếm phóng cực kỳ cấp bách. Người ở ngoài cửa sổ định ám toán chàng dĩ nhiên là một kiếm thủ hạng nhất trong võ lâm không còn nghi ngờ gì nữa.

Những kiếm thủ hạng nhất, trong võ lâm không có nhiều.

Lục Tiểu Phụng đã biết người đó là ai rồi.

Người chàng lướt xa ra ba thước. Chàng thở dài nói:

-Liều Dư Hận ! Người không nên xuất hiện lúc này.

Quả nhiên thanh âm Liều Dư Hận ở ngoài cửa sổ lạnh như băng đáp:

-Nhưng ta đã đến rồi.

Chiêu kiếm của hãn còn lẹ hơn thanh âm.

Trên khuôn cửa sổ cổ kính, chạm trổ rất đẹp nghe đánh “bình” một tiếng. Song cửa bí hất đi. Người hãn và thanh kiếm đồng thời bay vào.

Đầu tóc xỏa xượi, mắt lộ những tia sáng hung dữ, điên khùng. Coi người hãn còn đáng sợ hơn là thanh kiếm.

Lục Tiểu Phụng chưa trông thấy người hãn, mà kiếm chiêu biến thế mau kẹ đi thường. Nhất kiếm nào cũng nhằm đâm vào những yếu huyệt trí mạng tựa hồ muốn hạ sát chàng ngay.

Mục quang của Lục Tiểu Phụng thủy chung nhìn vào kiếm phong tựa hồ đưa trẻ nít ngắm những con bướm nhảy múa.

Chỉ trong chớp mắt Liều Dư Hận đã phóng đến mười bảy chiêu kiếm. Giữa lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên động thủ.

Chàng đưa hai ngón tay ra kẹp lấy. Không ai hình dung được động tác cực kỳ thần tốc và xảo diệu này của chàng, mà cũng không ai tưởng tượng ra được.

Thủ chỉ của chàng tựa hồ làm theo ý muốn đúng như câu “Tâm hữu linh tê dữ chỉ thông”.

Liều Dư Hận sau khi đã đâm mười tám chiêu kiếm, đột nhiên phát giác kiếm phong của mình bị kẹp chặt, như đâm sâu vào phiến đá một cách đột ngột. Hãn đã vận khí lực toàn thân cũng không tài nào nhổ ra được.

Thanh kiếm gắn liền vào cổ tay mặt hấn, chẳng khác nào một bộ phận trong thân thể. Thanh kiếm không sao lòi ra khỏi ngón tay Lục Tiểu Phụng thì cánh tay hấn cũng không rút về được.

Cổ tay này của hấn bình thời trang bị một cái thiết câu có thể móc được mọi vật. Chỉ khi nào giết người thiết câu mới đổi thành kiếm.

Thế là hấn đã chuẩn bị giết người.

Lục Tiểu Phụng coi bộ mặt đau khổ của hấn trong lòng nảy mỗi lần mẫn khôn tả. Chàng nói:

-Ta không muốn giết người. Vậy người đi đi.

Liễu Dư Hận chẳng nói nửa lời. Câu trả lời của hấn là trái thiết câu buộc ở cổ tay trái.

Trái thiết câu liệng về phía Lục Tiểu Phụng phát ra tiếng gió vù vù. Nếu Lục Tiểu Phụng không buông tay thì cái đầu lớn đến đâu cũng bị bẹp dúm.

Chàng còn một tay, lúc trái thiết câu đánh xuống, cánh tay này gạt chệnh chếch một cái khiến cho cánh tay trái Liễu Dư Hận phải rũ xuống.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nếu ta buông tay người có đi ngay không ?

Liễu Dư Hận đột nhiên bật tiếng cười lạt, tiếng cười đầy vẻ khinh miệt. Hấn đã khinh miệt Lục Tiểu Phụng cả mạng sống của mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhún nhó cười hỏi:

-Tại sao ta cứ gặp phải hạng người ngu xuẩn thế này ? Tại sao ?

Chàng chưa dứt lời đã dừng lại, vì chợt nghe có tiếng người.

Thanh âm này nguyên là tiếng nói của Thượng Quan Đan Phụng, nhưng bây giờ chàng đã biết nàng không thể nào lại xuất hiện được nữa.

Ánh chiều tà cũng hết rồi. Trong nhà lại càng tối đen.

Bóng người lơ mờ như quỷ my xuất hiện ở trước cửa là một nữ nhân, hơn nữa là một thiếu nữ điểm lệ phi thường. Cô vừa đẹp vừa ôn nhu lại vừa hấp dẫn.

Thiếu nữ ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp lại câu hỏi vừa rồi:

-Vì công tử cũng là người ngu xuẩn. Người ngu xuẩn thường chạm trán phải hạng ngu xuẩn.

Lục Tiểu Phụng chưa gặp thiếu nữ này bao giờ, nhưng chàng đã biết cô là Thượng Quan Phi Yến.

Tiếng cười của cô tỏ ra rất ngây thơ. Cô hỏi:

-Công tử coi tiểu muội so với Thượng Quan Đan Phụng còn có phần xinh đẹp hơn y chứ ?

Lục Tiểu Phụng lẩm nhẩm gật đầu. Chàng chẳng thể không thừa nhận điểm này.

Dĩ nhiên Thượng Quan Đan Phụng là một thiếu nữ phi thường điểm lệ, nhưng hiện giờ Lục Tiểu Phụng coi cô gái này tưởng chừng như gặp người trong mộng.

Phi Yến vẫn cười, nụ cười chẳng những ngây thơ mà còn thuần khiết nữa. Lúc cô nhìn ai tựa hồ trên cõi đời này chỉ mình người đó là nam nhân, đồng thời cô cũng cho đối phương nhận thấy cô là một thiếu nữ duy nhất chốn trần ai.

Nụ cười của Thượng Quan Đan Phụng có thể khiến cho đàn ông trong lòng nảy ra nhiều ảo tưởng. Nụ cười của Thượng Quan Phi Yến còn đi xa hơn, nó khiến cho người ta quên hết mọi sự.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Cô nương lắm rồi !

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Tiểu muội lắm ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Một thiếu nữ đã xinh đẹp tuyệt vời như cô nương, bất luận là ai cũng chẳng thể bì kịp, vậy cô nương không nên hóa trang làm người khác.

Thượng Quan Phi Yến chớp mắt mấy cái hỏi:

-Tỷ như đêm hôm trước mà công tử ngó thấy chân diện mục của tiểu muội thì công tử có buông tha cho tiểu muội đi không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Giả tỷ cô nương cho tại hạ nhìn thấy chân tướng sớm hơn thì chắc tại hạ chẳng thể chờ được đến đêm hôm ấy.

Thượng Quan Phi Yến hỏi:

-Chẳng lẽ ở trong xe ngựa, công tử định ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

-Tại hạ nói không thể hãm mình trước một người quá hấp dẫn.

Thượng Quan Phi Yến lại cười nói:

-Công tử tuy chẳng phải là người quân tử, nhưng lời nói có vẻ thành thực.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cô nương chẳng phải là thực nữ mà lời nói lại không thành thực.

Thượng Quan Phi Yến mỉm cười nói:

-Đàn bà con gái mà thành thực quá thì khó lòng cho khỏi mắc bẫy của người đàn ông.

Cô nói câu này đã biến đổi thanh âm, tựa hồ là người khác chứ không phải cô.

Thanh âm cải biến đột ngột này đối với Lục Tiểu Phụng là một sự ngạc nhiên hơn cả thay đổi bộ mặt.

Càngng cũng hiểu thuật dịch dung, cũng đã gặp những người đeo mặt nạ gần giống như thần thoại, nhưng chàng không hiểu sao con người còn có thể biến đổi thanh âm thành người khác.

Dĩ nhiên Thương Quan Phi Yến đã nhìn thấy chàng lộ vẻ kinh dị, liền mỉm cười hỏi:

-Phải chăng thanh âm của tiểu muội còn lọt tai hơn cả tiếng nói của Thương Quan Đan Phụng ?

Lục Tiểu Phụng bật tiếng cười gượng.

Thương Quan Phi Yến nói:

-Bây giờ chắc công tử đã nhận ra tiểu muội hôn y về mọi mặt mà suốt đời bị y đè nặng trên đầu.

Thanh âm cô đang ngon ngọt hiền hòa bỗng đầy vẻ oán hận. Cô nói tiếp:

-Từ thuở nhỏ tiểu muội mặt quần áo của y thải ra, ăn những thức của y bỏ thừa, chỉ vì y là công chúa.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Vì thế mà ô gặp được cơ hội liên chứng minh cô đã hơn y.

Thương Quan Phi Yến cười lạt.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Vì thế mà lệnh tổ phụ mất đi, cô nương không muốn ở nhà nữa ?

Thương Quan Phi Yến đáp:

-Chẳng ai muốn sống gửi thác nhờ để coi mặt người.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tưởng cô nương đã là tay có bản lĩnh thì len lỏi vào chốn giang hồ làm nên sự nghiệp vẻ vang để người ta mở mắt ra, không ngờ cô cũng để cho một gã trai làm cho phải xiêu lòng.

-----oOo-----